

РОБИН ДЕХАРТ НЕЙНИЯТ РАЗБОЙНИК

Превод от английски: Ralna, 2015

chitanka.info

ГЛАВА 1

Аналис Пети седна в каретата с изпънат гръб и отпуснати в скута ръце. Външно вероятно изглеждаше като перфектната нежна лейди, олицетворение на грацията и спокойствието. Но вътре в нея се водеше истинска битка. Сърцето ѝ туптеше лудешки, а стомахът ѝ се бе стегнал в железен възел. След два дни щеше да стане съпруга на най-отегчителния, най-праволинейния мъж в Лондон. Мъж, в който безумно си беше въобразила, че се е влюбила, когато в началото започна да я ухажва, преди да разкрие истинската си същност. Сега осъзнаваше, че той е по-заинтересован от бизнес делата, свързани с брака им, отколкото от самата нея.

Тя прехапа долната си устна. Каретата подскачаше, трополейки по тъмния път. Родителите ѝ вече бяха отишли в Кент, но Аналис и помалката ѝ сестра, Пени, бяха останали за последните проби на балната рокля. Слоевите от блестяща коприна с цвят на крем бяха най-прекрасната дреха, която притежаваше Аналис. Годеникът ѝ ѝ бе поръчал цял нов гардероб, който щеше да пристигне в имението му идната седмица. Единствено сватбената рокля пътуваше с нея, прилежно сгъната в сандък и завързана за задната част на каретата.

Хилди, камериерката им, седеше тихичко на отсрещната седалка, преструвайки се, че не спи, макар плиткото дишане и периодичното похъркване да я издаваха. Пени седеше тихо с безизразно лице. Сладката и красива Пени. Аналис въздъхна. Това трябваше да бъде нейното пътуване, нейната сватбена рокля, сгъната в сандък и завързана отзад на каретата.

Сякаш прочела мислите ѝ, сестра ѝ постави облечената си в ръкавица ръка върху тази на Аналис.

— Би трябвало да си развълнувана — каза Пени. — Изражението ти издава единствено тревога. — Тя се усмихна леко. — Успокой се.

Аналис си помисли да спори, но се отказа и кимна.

— Познаваш ме прекалено добре, сестричке. Не мога да спра да мисля, че всичко това трябваше да е за теб. Това е твоят сезон, твоето

представяне пред обществото.

— Но ти не си имала сезон. — Тя сложи ръка на гърдите си. — Толкова се радвам за теб. Бракът ти с лорд Бенинг няма да навреди на търсенето ми на съпруг. Освен това ти си по-голямата и трябва да се омъжиш първа.

Да, но братовчедката Милисът не бе предложила да финансира сезона на Аналис, и макар че баща им бе граф, той нямаше възможност да им осигури зестра или подходящо представяне в обществото. По тази причина Аналис нямаше нито едно от двете, което не бе проблем за нея. Бе приела, че никога няма да се омъжи. Но когато тази възможност бе предложена на Пени, цялото семейство се премести при далечната им братовчедка с надеждата за един бърз брак. Но това, което се случи, нямаше нищо общо с плановете им.

На двадесет и три години Аналис знаеше, че ще е голяма късметлийка, ако намери мъж, който иска да се ожени за нея. Със сигурност не беше непривлекателна, но имаше повече плът от останалите красавици в обществото. Освен това не бе представена в Алмак, както бе редно. Бе заминала за Лондон само по настояване на Пени, за да ѝ бъде придружителка. И докато седеше в ъгъла на първия бал, който бяха посетили, видя високия, красив Грифин Хартуел, виконт Бенинг, да се насочва в нейната посока. Бе се пресегнала и бе стиснала ръката на Пени, развълнувана за сестра си. Когато богатият му баритонов глас помоли нея за танц и мускулестата му ръка се протегна към Аналис, а не към Пени, това бе напълно скандално. Тя искаше да откаже, знаеше, че така е редно да стори, но докато гледаше красивото му лице, сякаш всичките ѝ момичешки фантазии оживяха и след миг тя осъзна, че е кимнала и е поела ръката му.

Този пръв танц бе довел до още три и същата вечер клюките плъзнаха из цял Лондон. След тази скандална нощ той я бе ухажвал, както е редно, без нито веднъж да се опита да останат насаме, и единствено говореше за нея, вместо с нея. Родителите ѝ приеха развълнувано предложението му за брак и за един следобед Аналис се превърна от скромната сестра на дебютантка в годеница на виконт. Не че не желаше да се омъжи, искаше го, но бе достатъчно глупава да копнее да се омъжи по любов. През целия си живот бе покорна и послушна, но родителите ѝ нито веднъж не я попитаха какво мисли за този брак. Дори Грифин не я бе попитал, като се изключи милото му

предложение пред погледите на цялото ѝ семейство, поставяйки я в невъзможната ситуация да му отвърне: „Не, благодаря“.

Тя реши, че положението можеше да бъде много по-лошо. Можеше Грифин да е стар и жесток. А той не бе нито едно от двете. Вместо това бе няколко години по-голям от нея, изключително любезен и толкова смел, че тя едва не се бе задавила с лимонадата си, когато за пръв път я покани на танц. След това дойде предложението му и тя се дивеше на огромния си късмет. Но не ѝ отне много време да види истината. Един толкова красив и енергичен мъж... толкова богат... не беше възможно да желае именно нея. Той бе поискал ръката ѝ, тъй като желаше да се добере до имот, който притежаваше баща ѝ. Липсата на зестра не беше проблем, просто те склучиха сделка и тя бе цената. Издиша шумно, но за щастие не разбуди Хилди.

Неочаквано каретата спря рязко. Навън се чува приглушени мъжки гласове. Може би каретата се бе счупила или бяха направили погрешен завой. Тя придърпа завесата на прозорчето, но тъй като беше късно през нощта, не виждаше друго, освен силуетите на дърветата около пътя.

Хилди се разбуди.

— Защо не се движим? Пристигнахме ли?

— Не мисля — каза Аналис, все още опитвайки се да различи нещо навън. Сложи ръка на коляното на Пени, сякаш да я защити.

Тогава вратичката се отвори.

— Излизайте навън, дами — нареди им грубо мъжки глас.

— Навън? — попита Хилди, очевидно възмутена. — Тъмно е. Ако има проблем с каретата, ще останем тук, докато я поправите.

Пред отворената вратичка пристъпи маскиран мъж. Аналис се огледа в каретата и забеляза, че Пени е почти напълно скрита в сенките. Изпъна гръб, опитвайки се прикрие с тяло сестра си. Сърцето ѝ препускаше силно в гърдите. Господ да им е на помощ, ограбваха ги.

Без да се замисли, Аналис метна палтото си върху Пени.

— Стой неподвижно — прошепна тя.

Мъжът размаха срещу тях малък пистолет.

— Казах да слизате.

— Не напускай каретата — прошепна Аналис към сестра си, преди колебливо да слезе по стъпалата на каретата. При вида на пистолета Хилди припадна на мига. Отлична придружителка, няма що.

Фенерите, окачени отстрани на каретата, осигуряваха достатъчно светлина, та да може да види всичко наоколо. Аналис забеляза, че кочияшът и лакея са завързани за едно дърво с превръзки на очите.

— Сър, нямаме много ценни притежания, но може да вземете всичко, което имаме — каза Аналис. — Само ни позволете да продължим по пътя си. — Тя едва успя да пребори желанието да погледне зад себе си в каретата. Знаеше, че Пени ще се подчини на нареждането ѝ и ще остане скрита.

— Разбира се. — Маскираният мъж застана пред нея. Ако не осъзнаваше, че е невъзможно, би се заклела, че познава искрите, проблясващи в очите му.

Вратичката на каретата беше отворена и тя знаеше, че той може ясно да види едрото, отпуснато на седалката тяло на Хилди. По някое време жената щеше да се събуди, но сегашното ѝ състояние щеше да гарантира, че Пени ще остане скрита и в безопасност.

— Дами, тази вечер доста сте закъснели.

Аналис смело срещна погледа на разбойника и се почувства запленена от зашеметяващо красивите му зелени очи. И ако не бе копринената черна маска, завързана на тила му, тя без усилия би могла да забрави кой е той и какво се случва в момента. Светлината от фенера осветяваше лицето му, помагайки ѝ да види ясно чертите му — силна челюст, изваяни устни, едnodневна брада... беше повече от очевидно, че мъжът е дяволски красив.

Разбойникът се облегна на каретата и кръстоса крака. Опасният пистолет лежеше небрежно в ръката му, сякаш мъжът държеше не оръжие, а носна кърпа. Той се държеше напълно небрежно, като че ли това бе една обикновена понеделнишка вечер.

Чувствените му устни се извиха в усмивка.

— И накъде сте се запътили в този късен час?

— Към сватбата ми — заяви тя.

Но още изричайки думите, осъзнаването на истината я зашемети. След този инцидент нямаше да има никаква сватба. Нямаше кой да свидетелства, че този мъж, този крадец, не я бе обезчестил. Хилди беше още в несвяст, а другите двама слуги бяха завързани с превръзки на очите. Нямаше кой да я спаси, освен Пени, но ако тя проговореше, нейната репутация също щеше да бъде съсипана и възможността да си намери съпруг щеше да ѝ бъде отнета. Нещо толкова просто като това

каретата ѝ да бъде спряна от разбойник съсипваше репутацията ѝ, опетняваше я. А и кой можеше да каже дали след малко нямаше наистина да я обезчестят? Но Пени можеше да бъде спасена. Налагаше се просто да отведе сестра си в безопасност.

Преди да си даде още време, за да мисли над проблема, тя се пресегна и сложи ръка на гърдите на разбойника.

— Вземете ме с вас — каза му тя.

Ако не бе сигурна, че бе невъзможно, би решила, че мъжът изглеждаше оскърбен.

— Моля? Бихте ли повторила — каза той.

— Моля ви, няма да съм ви в тежест, можете просто да ме оставите някъде в Лондон — каза му Аналис. Сърцето ѝ туптеше толкова силно, че тя имаше чувството, че го усеща как вибрира.

Мъжът повдигна едната си вежда, карайки я да се покаже над маската.

— Ами сватбата ви?

Какво да каже? Нямаше причина да му обяснява, че годеникът ѝ се интересува от нея, колкото се интересува и от оскъдната ѝ колекция от цветни панделки. Той можеше да познава Грифин, макар да бе малко вероятно, имайки предвид професията му. Не вярваше, че Грифин има вземане-даване с подобни персони. Освен това, ако не беше сигурна в противното, би могла да се закълне, че този мъж също е джентълмен. Начинът, по който говореше и се движеше... в него имаше нещо нежно. Но това бяха пълни глупости. Джентълмените не бяха крадци.

Тя поклати глава.

— Родителите ми уредиха този брак. Годеникът ми е ужасен мъж, отегчителен, праволинеен и се интересува единствено от земите, които ще получи от баща ми.

Устните на разбойника се извиха в лека усмивка и той наклони глава настрани.

— Значи не е съюз по любов?

— Не, със сигурност не е — заяви тя. Макар че в началото бе мислила, че е точно така. Каква глупачка бе тогава. Грешка, която нямаше да повтори.

— И значи искате да ви помогна да избягате? — попита той.

Тя чу шум от каретата зад нея. Пристъпи напред по-близо до разбойника и кимна.

— Да, моля ви, помогнете ми да избягам.

Той също се приближи, заставайки на един дъх разстояние от нея. Облечените му в ръкавица пръсти помилваха бузата ѝ.

— Не се ли боиш от мен?

Тя се стегна, изпъвайки рамене, за да изглежда по-висока. Точно затова трябваше да скрие Пени. За да защити репутацията ѝ и за да защити целомъдрието ѝ. Пени не бе от жените, на които мъжете можеха да устоят дълго, с нежната ѝ слаба фигура и русата ѝ коса. Тя бе класическа красавица, за разлика от Аналис, която мъжете игнорираха с лекота. Беше малко вероятно да бъде обезчестена.

— Не. — Посегна към шията си и свали бижутото, което ѝ бяха дали да носи в сватбения ден, прелестна огърлица от перли с голям диамант в средата, и чифт обеци, които да си подхождат с колието. — Ще ви платя. — Събра бижутото в ръка и му го подаде.

— Аз съм крадец, ако случайно не си забелязала, и смятам да взема това, без да се налага да правя нещо в замяна — каза той и хилейки се прибра колието. След това, без да дочака отговора ѝ, се наведе, преметна я през рамо и я понесе с лекота, сякаш не тежеше повече от едно дете. — Много ще съжаляваш за това.

Тя си помисли, че вероятно мъжът е прав, но точно по тази причина не чувстваше страх, само вълнение и нетърпение. Пени щеше да бъде спасена. По някое време Хилди щеше да се събуди, да развърже кочияша и лакея и щяха да отведат сестрата на Аналис в безопасност у дома. А тя винаги бе искала да преживее приключение. Е, точно сега ѝ предстоеше да се изправи пред първото си приключение. Може би сватбеният ѝ ден нямаше да бъде толкова ужасен, колкото бе смятала.

ГЛАВА 2

Грифин Хартуел вдиша свежия лимонов аромат от косата на булката си, докато я настаняваше пред себе си на гърба на коня. Маската, която носеше, дразнеше кожата му и предизвикваше сърбеж, но той не смееше да я свали. Все още не. По тази причина бе принуден да се справя с този физически дискомфорт.

Бе изгубил един нелеп облог, вследствие на което се бе озовал тук, на сред пътя, преструвайки се на крадец. Възнамеряваше само да открадне някое не особено ценно бижу, което да върне на собственика му веднага щом се прибере в Лондон. Но с проклетия си късмет бе спрял каретата, в която пътуваше собствената му годеница, и която го бе помолила, не, тя бе помолила един разбойник, да я отърве от брак, обречен да бъде прекалено скучен, че да го понесе. Бе го нарекла скучен. Може би въобще не беше лош късмет, а цяла благодат, защото тя можеше да отнесе молбата си към някой истински разбойник. Така поне можеше да се убеди, че е в безопасност.

Грифин не пропусна иронията в цялата ситуация, но бе решен да се наслади на момента. Не трябваше да се съгласява с молбата ѝ да я вземе със себе си, но осъзнаваше, че не бе имал особен избор. Репутацията ѝ бе съсипана в мига, в който се бе озовала сама в гората заедно с един разбойник, и тъй като глупавата ѝ прислужница бе припаднала, а кочияшът и лакеят ѝ бяха завързани, те бяха безпомощно сами. Той и годеницата му.

Бе съсипал репутацията на бъдещата си съпруга. Едва не се изкикоти.

Разбира се, така или иначе щеше да се ожени за нея, убеждавайки родителите ѝ, че вярва на историята, че не е била обезчестена. Но това щеше да сработи само, ако тя се защити. А както изглежда, тя нямаше истинско желание да стане негова съпруга. Намираще го за скучен. И праволинеен. И тук имаше ирония, дори по-дълбока от първата. Само се преструваше, че е скучен и праволинеен, за да предотврати по-нататъшен скандал. Когато за първи път я бе

помолил за танц, нямаше представа, че не е представена както трябва в обществото, и че присъства на бала единствено като придружителка на по-малката си сестра. Но вълната от шок, която разтърси обществото, бе предизвикана от факта, че същата вечер той танцува с нея неведнъж, а цели четири пъти.

Тя бе изключителна. Чаровна, умна и прекрасен събеседник. Смехът ѝ се появяваше леко и внезапно, и бе напълно непресторен. Тя бе естествена и не бе като красивите, празни черупки, които представляваха повечето момичета на брачния пазар. Аналис бе различна и той си изгуби ума по нея.

Изглежда бе успял да я убеди, че преследва земите ѝ, щом Аналис вече не бе грам заинтересована от него. Макар да можеше да се закълне, че отношението ѝ в началото не бе такова.

Заобленото ѝ задниче се притисна към вътрешната част на бедрата му, изпращайки тръпки на желание по тялото му. За нея щеше да бъде невъзможно да язди на една страна, както правеха дамите, затова той я нагласи пред себе си, поставяйки я в същата поза, в която бе и той. Аналис Пети бе привлекателна жена. По тази причина бе отишъл при нея на бала в Дрейпър. Беше я зърнал предишния ден да пазарува на „Бонд Стрийт“, когато бе насочила справедливия си гняв към лейди Хенуик и бе дала на матроната материал за поне няколко следобеда, прекарани в клюки. Жената сама си го изпроси. Бе умишлено груба със сестрата на Аналис. И все пак, поведението на Аналис беше шокиращо. Тя го бе заинтригувала, бе толкова различна от останалите дами в обществото. Затова, когато на следващата вечер я видя на бала, не успя да устои на желанието да я покани на танц. Реши да я ухажва и да поиска ръката ѝ заради скандала, който се бе разразил, но истината бе, че това силно привличане все още съществуваше.

Бе прелестна с огромните си кафяви очи, широката си уста, медени къдрици и закръглена фигура. Грифин обичаше извивките ѝ. Макар модните дрехи да не разкриваха много, той бе сигурен, че бедрата ѝ са сочни и краката ѝ са изваяни и красиви, точно като едрите ѝ гърди. Докато на някои момичета им се налагаше да се стараят много, за да изпъкнат предимствата им, фигурата на Аналис просто крещеше да ѝ бъде обърнато внимание. И той можеше да си представи всеки милиметър от нея и точно какво ще направи в първата им брачна нощ. Тя си заслужаваше чакането, заслужаваше жертвата, която бе

направил, като не се наслаждаваше на компанията ѝ през последните няколко седмици.

Ако Аналис не се омъжеше за него, майка му сама щеше да му избере съпруга. Тя му бе дала краен срок и макар да бе прекрасен човек, съпругата, която щеше да му избере, нямаше да бъде по негов вкус. Щеше да избере някоя хубавка, сладка и скромна и той щеше да изживее живота си в пълна скука. Точно такъв, какъвто явно Аналис очакваше да бъде живота ѝ с него.

Очевидно имаше само една възможност. Разбойникът, който току-що я бе отвлякъл, трябваше да я убеди да се омъжи за скучния си годеник. И въобще нямаше да я отведе в Лондон. Мястото, на което се намираха сега, бе идеално. В края на имота му имаше малка колиба, която щеше да им подсигури подслон за през нощта.

По това време на годината колибата бе празна и се използваше единствено по време на сезона за лов на фазани. Перфектно място, където да починат и да се скрият, докато настъпи сутринта и я изпрати към Кент. Към сватбата им.

Трябваше да я убеди, че прави грешка, бягайки от годеника си. И трябваше да го стори, докато криеше самоличността си.

Час и половина по-късно те спряха пред колибата. Вътре бе тъмно, но Грифин знаеше, че има завивки и свещи.

— Къде сме? — попита тя.

— Прилича ми на изоставена колиба — отвърна ѝ. Слезе от коня, преди да ѝ помогне, сваляйки я на земята. — Ще останем тук за през нощта. Прекалено късно е да яздим чак до Лондон.

— Това ли е бърлогата ти? Мястото, където криеш откраднатите неща? — попита тя със странна смесица от ужас и вълнение.

Той я отведе до вратата и се направи, че разбива ключалката, за да не ѝ даде да разбере, че е напълно наясно къде е скрит ключът.

— Нямам бърлога — промърмори той.

— Е, мисля, че като крадец имаш нужда от бърлога, за да криеш откраднатото — заяви му тя. — Освен ако не си доста неумел в порочните си начинания.

Грифин бързо намери две свещи и ги запали. Меката светлина прониза нощта, осветявайки прелестната Аналис. Той срещна погледа ѝ.

— Мога да те уверя, че даде ли ми се възможност, мога да бъда изключително *порочен*. — Бе си представял много подробно случващото се в този момент, с тази разлика, че в представите му това беше сватбената им нощ, тя бе облечена с прозрачна роба, медената ѝ коса се спускаше по гърба ѝ, а краката ѝ бяха боси.

Сега тя стоеше пред него напълно облечена. Костюмът ѝ за пътуване бе кафяв, с подходящи ботуши. Докато роклята ѝ беше непокътната, това не можеше да се каже за прическата ѝ, която бе в пълен безпорядък от ездата. Бяха останали само няколко фиби, държачи част от къдриците ѝ, а останалите обграждаха лицето ѝ. Той забеляза, че тя не носи нито наметало, нито някаква връхна дреха.

— Защо не носиш наметало в това студено време?

Младата жена задъвка долната си устна и сви рамене.

— Сигурно съм го забравила в каретата.

Той я погледна внимателно. Бе виждал Аналис разгорещена и смела, но не и разсеяна.

— Смяташ ли да си свалиш маската? — попита го тя.

Завъртя глава към нея. Нима го бе познала? Не мислеше така, но все пак бе възможно. Вероятно го бе издал гласът или очите му. Всяко от тях може да издаде самоличността му. Не бяха прекарвали заедно много време, но тя го познаваше, бе стояла близо до него и го бе чула как говори. Той я погледна, търсейки признак, който да свидетелства за подозрението му, че го е познала, но стоическото ѝ изражение не му подсказваше нищо.

— Освен ако не ми кажеш името си, не бих могла да отведа властите до теб — каза тя разумно.

Значи не го бе разпознала.

— Не, идеално ми е точно така, както съм.

Тя сви рамене.

— Много добре. — Обърна се, оглеждайки бавно колибата. Намираха се във всекидневната, в която имаше три дървени стола и износен диван. Тя потърка ръце и бе очевидно, че ѝ е студено.

Грифин с лекота запали силен огън в камината. Пламъците сякаш оживяха и бързо започнаха да затоплят малката колиба.

Тя преглътна и го погледна.

— И тук ли трябва да спим? Заедно?

Очите ѝ се разшириха, докато седнаше на зелено-кафявия диван. Сякаш сериозността на ситуацията едва сега привлече вниманието ѝ. Чак сега осъзна, че се намира сама в изоставена колиба с опасен разбойник. Разбойниците бяха добре известни с това, че нападат карети и крадат скъпоценности и пари, и че се спотайват по пътищата в провинцията. И все пак тя не изглеждаше изплашена — нито сега, стоейки в колибата с него, нито когато го помоли да я вземе със себе си. В момента изглеждаше нерешителна, може би любопитна, но той не видя истински страх, изписан на прелестното ѝ лице. Може би просто се преструваше на смела.

А трябваше да се страхува.

Предстоеше ѝ да стане негова съпруга. Не можеше да ѝ позволи да язди из провинцията и да се сприятелява с крадци и измамници. Ами ако не той, а някой друг бе спрял каретата? Ами ако истински разбойник я бе отвел със себе си? Може би трябваше да види пълната тежест на ситуацията, да се почувства притисната от собственото си безразсъдно поведение.

Направи крачка напред. Пръст по пръст издърпа ръкавиците си.

— Да, тук ще прекараме нощта. — Той прокара ръка надолу по бузата ѝ. — Подозирам, че ще намерим хубаво легло в задната част на къщата.

Погледът ѝ го проследи как кима към тъмния коридор.

— Съжаляваш ли вече, че поиска да дойдеш с мен? — попита той.

Тя си пое остро въздух, а после се насили да го изпусне плавно.

— Едва сега започнах да се примирявам, че репутацията ми е съсипана.

— Там, на пътя, не беше особено загрижена за репутацията си, докато ме молеше да те спася.

Тя скръсти защитнически ръце пред гърдите си. Вместо движението да прикрие извивките ѝ, то само привлече погледа му към пълнотата на бюста ѝ.

— Може би прибързах малко с молбата си. Но вече е прекалено късно. Репутацията ми е съсипана. — Тя вирна брадичка. — Да разбирам ли, че възнамеряваш да ме обезчестиш?

Той усети как устните му се извиват насмешливо. Затова побърза да ѝ обърне гръб, за да скрие изражението си. Трябваше да ѝ бъде

ядосан, по дяволите, беше ѝ ядосан, но тя доста го затрудняваше да остане в това състояние.

— Нямам намерение да те обезчестявам — каза ѝ. — Ако те пожелаея, ще те имам. — Погледна отново към нея и срещна погледа ѝ. За момент почувства, че както той гледаше Аналис, своята годеница, така го гледа и тя и вижда Грифин зад маската.

ГЛАВА 3

Маскираният мъж седеше на дървен стол, изпънал крака пред себе си. Прилепналите бричове очертаваха добре оформените му бедра, а хесенските му ботуши блестяха на светлината на свещите. Определено не бе облечен като разбойник.

Тя скръсти крака и отпусна ръце в скута си. Майка ѝ винаги казваше, че е нетърпелива и твърдоглава, но не бе постъпвала глупаво. А ето я сега, сама в изоставена колиба с маскиран крадец. Семейството ѝ щеше да се тревожи къде е и се зачуди какво ли щеше да каже Грифин, като разбереше, че годеницата му е отвлечена. Надяваше се, че Пени и Хилди ще стигнат безпрепятствено в Кент.

„Ако те желая, ще те имам.“ Думите му ехтяха в ума ѝ. Ако. Което значеше, че е толкова безразлична на противоположния пол, че дори един разбойник с лекота можеше да устои на чара ѝ. Фактът, че крадецът не желае да я обезчести, би трябвало да я накара да се почувства по-добре, но вместо това я обиждаше. Нищо чудно, че Грифин не се интересуваше от нея.

— Разкажи ми за този твой годеник — каза той.

— Той е джентълмен — започна тя, без да е сигурна какво друго да каже.

По-рано тази вечер бе говорила толкова зле за него. Но част от нея, тази част, която се притесняваше от цялата ситуация, желаше той да бъде тук с нея в този момент. Не че смяташе, че можеше да е покровителски настроен, през голяма част от времето просто я бе игнорирал. Но в онази първа нощ, когато се срещнаха, когато той не можеше да откъсне поглед от нея, когато танцуваха отново и отново, не изглеждаше защитнически настроен, но определено бе заинтригуван. Освен това бе доста атлетичен и без съмнение би могъл да се пребори с крадеца

— Джентълмен — отвърна той, очевидно развеселен. Усмивката извиваше крайчетата на устата му, привличайки погледа ѝ към устните му. Те бяха перфектно изваяни, и нямаше как да не забележи, че са

страстни и почти красиви. Такива устни, каквито бе чувала другите жени да обсъждат, такива, за които знаеше, че щом целунат жена, ще я подлудят от желание.

Тя дори не си спомняше да е забелязвала устните на Грифин. Разбира се, той не бе говорил често с нея. И, естествено, не бе правил повече от това да я целуне по бузата. Аналис си пое дълбоко дъх и стисна ръце в скута си.

— Той е мил и нежен.

Мъжът повдигна едната си вежда.

— Каза, че е отегчителен — напомни ѝ той.

Да, беше го казала. И го мислеше. Нямаше нищо романтично или вълнуващо в годеника ѝ. Той бе типичният английски джентълмен, позаинтересован от земята, политиката и питиетата, отколкото от годеницата си. Да бъде в една стая с Грифин бе постоянно напомняне колко жалко подобие на жена е тя.

Чувстваше се така, както се чувстваше и около семейството си, докато растеше. Баща ѝ се интересуваше повече от богатството им, както и какво правят съседите им, докато майка ѝ прекарваше всяка свободна минута да се занимава с Пени, красивата им дъщеря. Аналис винаги бе игнорирана. Бе се примирила с това и по тази причина прекарваше часове в четене.

И така бе, докато Грифин не бе започнал да ѝ обръща внимание. Едва тогава родителите ѝ я забелязаха за пръв път в живота ѝ. Той беше единственият мъж, който ѝ бе обърнал внимание, и докато танцуваха на бала, тя вярваше, че желае именно нея. Желаете Аналис, жената. Но скоро, виждайки как той общува най-вече с родителите ѝ, а не с нея, тя осъзна, че е единствено средство за получаване на парче земя.

— Да, казах го — отвърна тя.

Истината бе, че нямаше много, което би могла да каже за годеника си. Не го познаваше. Знаеше името му, познаваше чувството да усеща допира му до ръката си, или докосването му на гърба ѝ. Помнеше какво бе изпитала първия път в обятията му, вълнението в стомаха си и надеждата, раждаща се в сърцето ѝ. И кристално ясно помнеше разочарованието, когато той дойде да я посети и прекара времето си с баща ѝ в обсъждане на конете им.

— И го мислеше сериозно — каза той.

— Да. — Тя скръсти ръце на гърдите си. Какво значение имаше какво е казала? Не познаваше този мъж, той също не я познаваше. Но утрешната вечер за нея щеше да бъде различна.

— Той е ужасно скучен и праволинеен. И ужасно почтен.

Разбойникът се престори на ужасен, отваряйки уста.

— Как го понасяш? Да си почтен е толкова ужасно нещо.

— Сериозна съм — заяви тя, мръщейки се.

— О, не се и съмнявам. — Няколко минути той не каза нищо, след което подпря ръце на корема си. — И сега какво смяташ да правиш, след като заряза този отвратителен мъж пред олтара?

Аналис се замисли над думите му. Грифин и родителите ѝ нямаше да видят нещата по този начин. Те щяха да я сметнат за обезчестена, оставена на милостта на един разбойник. Но тя знаеше истината. Както и този мъж. Бе обърнала гръб на Грифин. Беше го изоставила. Без значение дали бе правилно, или не, той не заслужаваше това. Но репутацията на Пени? Аналис не можеше да позволи сестра ѝ да бъде обезчестена заедно с нея.

— Никога не съм казвала, че е отвратителен — възрази тихо Аналис.

— Но е ужасяващо отегчителен — напомни ѝ той.

Тя въздъхна.

— Не биваше да говоря така за него.

Той я изчака да каже нещо, но след няколко минути в тишина реши да попита.

— Е, кажи ми, да зарежеш този твой годеник ли беше единствения начин, по който можеш да получиш малко вълнение в живота си? Това целеше, нали? Да изживееш приключение?

Тя не бе тръгнала с него, за да търси приключение, а за да защити сестра си. Но не можеше да му го каже, затова реши да излъже.

— Повече от разочарована съм от това как се развива живота ми. Изглежда това беше единствения начин — каза тя.

И не всичко беше лъжа. Тя наистина беше разочарована.

— Защо просто не се ожени за този скучен човек, както планираше, и после не потърси някъде развлечение? — Главата му се приведе настрана, сякаш наистина бе любопитен за истината. Или това бе покана да се... развлича с него? Със сигурност не. Той беше казал, че ако я пожелае, ще я има. Изглежда не я желаше. И тя бе благодарна

за това. Някоя жена не желае да бъде обезчестена, без значение колко привлекателен може да бъде разбойника. — Това е доста широко разпространено в обществото, както вероятно знаеш. Може би някоя толкова целомъдрена жена като теб не е чула за тази практика. Но мога да те уверя, че много жени го правят.

Нима долавяше негодувание в гласа му?

— Никога не бих направила подобно нещо — каза тя. — Изневярата е немислима. Разбирам, че някои мъже я смятат за нещо обикновено, но аз никога не бих могла да сторя това. — Тя изпъна гръб. — И, разбира се, чувала съм за връзките извън брачното легло. Грифин може да е скупен, но е мъж, на който никога не бих причинила нещо толкова непочтено — заяви тя, скръствайки ръце на гърдите си.

Той остана замълчан за миг, опитвайки се да осмисли думите ѝ.

Погледът ѝ се плъзна пак по краката му и тя отново бе истински удивена от блясъка на ботушите му. Обикновените крадци не се обличаха по толкова моден начин.

— Изглежда изневярата не е единствения начин, по който човек може да потърси приключение — заяви тя, кимайки към него.

— Какво намекувате, мадам? — попита я той.

— Това — тя махна към него. — Маската ти, кражбите. Отвличането на невинна дама.

Той вдигна пръст.

— По нейна молба — напомни ѝ. — И не нося маската само за да изживея приключение.

— Може и така да е, но не си обикновен разбойник, нали? — попита тя.

— Предполагам, че си срещала други крадци, за да можеш да сравниш, нали? И на мен нещо ми липсва, така ли? — попита той.

Тя се усмихна неволно.

— Не, не съм срещала други крадци. Но е очевидно, че си роден в благородно семейство. Начинът, по който яздиш. Маниерът ти на държание, на говорене, дори на седене, начинът, по който си облечен. — Тя спря, за да срещне погледа му. — Фактът, че не се държиш с мен непочтително. Ти си джентълмен.

Бавна усмивка разцъфна на устните му и той бе толкова красив, толкова дяволски привлекателен, че дъхът ѝ секна. Можеше да се закълне, че сърцето ѝ спря за цяла минута, преди да забие отново.

Сякаш кръвта, пулсираща във вените ѝ, спря своя бяг само заради усмивката му.

— Благородник — продължи тя, опитвайки да скрие реакцията си, — който се е отегчил от живота в обществото, може да препуска из провинцията, преструвайки се на крадец. От друга страна, една дама може да се развлича само с клюки и пазаруване.

Той сви рамене.

— Може би. Но външният вид може да лъже.

— Така е. Но без значение кой и какъв си, би трябвало да си наясно, че една жена няма същите възможности като един мъж, нито може да прави същите избори. Особено дама от висшето общество. Мога да се омъжа за мъжа, избран от семейството ми, или да живея в тежест на роднините си.

— Прости ми, че не ти предлагам симпатията си. — Той се наведе напред, подпирайки лакти на коленете си. При тази поза мускулестата, добре оформена горна част на ръцете му изпъкна, привличайки вниманието ѝ. — Мъжете също невинаги имат думата при избора на съпруга.

— По-често, отколкото жените — възрази тя, въпреки че осъзнаваше детинското си поведение.

— Да встъпиш в брак с правилния човек може да бъде истинско приключение. Замисляла ли си се за това? — попита той.

— Разбира се. — Първоначално бе смятала, че Грифин бе този човек. Отначало бе толкова чаровен и забавен, и изведнъж бе станал истински студен. — Брак по любов — каза тя тихо.

— Значи не го обичаш. — каза той, изговаряйки бавно всяка дума.

— Той не ме обича — заяви тя буйно и може би показа повече от разочарованието, което бе таяла в себе си. Замълча за миг, преди да добави: — Това не е съюз по любов, а просто една бизнес сделка между него и баща ми.

— Значи ти е казал, че не те обича?

Тя се намръщи.

— Не, разбира се, че не. Не е толкова жесток.

— Тогава откъде знаеш? — попита я той.

— Защото ние, жените, усещаме тези неща. Начинът, по който ме гледа. — Или по-скоро фактът, че никога не я поглежда. — Начинът, по

който говори с мен. — Не бе длъжна да дава обяснения на този разбойник. — Една жена разбира кога мъжът срещу нея я обича. Усеца любовта във всяко негово докосване, във всяка дума. И така неочаквано учтивостта бива заменена с ухажване.

— Жените не знаят всичко. — Той се изправи и прекоси стаята. Застана пред малкия прозорец, но не отмести настрани плътно издърпаните завеси. Просто остана там, загледан в нищото.

— Какво знае един разбойник за любовта? — сопна му се тя.

Грифин се засмя сухо, без нито капка веселие.

— Може би не знам нищо за любовта. — Обърна се и тръгна към нея. Настани се на мекия диван до нея. Толкова близко, че можеше да усети топлината, излъчваща се от тялото му.

Тя преглътна с усилие и стисна плата на полите си, мачкайки го в шепа. Опитвайки се да загърби страха си, Аналис вирна брадичка. Толкова близо до него можеше да усети аромата му на гора и мускус, напълно мъжествен. И имаше нещо странно познато в този аромат.

— Ти си прелестна — промърмори той.

— Не е нужно да ми се подиграваш. Жестоко е — каза тя.

— Да ти се подигравам? — Приблужи се до нея, увивайки една от къдриците ѝ около пръста си. — Мислех, че ти правя комплимент.

— Не съм красива и всички го знаят — заяви тя.

— Това е най-глупавото нещо, което можеше да кажеш. — Прокара длан по лицето ѝ. Пръстите, които докосваха кожата ѝ, бяха изключително топли. — Може да не знам как да обичам — заяви горчиво той, — но познавам красотата и ти си красива.

Той я докосна отново. Тръпки преминаха през плътта ѝ. Но нищо не я развълнува така, както думите му. Колкото и да не ѝ се искаше, тя му повярва. Той мислеше, че е красива. Може би факта, че един крадец я харесваше, говореше повече за това каква е тя, отколкото какъв е той, но не я бе грижа. В момента се чувстваше красива. И това почти успокои тревогите ѝ, че се намира сама в колиба с един потенциално опасен мъж.

— Чертите ти са изискани, кожата ти е толкова мека. А косата ти... искам да измъкна всички тези фиби и да заровя ръце в медената ти къдрици.

В този миг тя го желаше. Не само да я заплашва, а да го направи, да издърпа фибите ѝ, да я дръпне към себе си и да я целува до

несвяст. Беше грешно и тя го осъзнаваше, но имаше нещо толкова неустойимо в този маскиран мъж.

— Имаш прелестни кафяви очи — продължи той. — Но най-вече имаш тази прекрасна уста с меки пълни устни. Толкова ми се иска да ги целуна. — Сега той бе толкова близо, че тя можеше да усети аромата на ликьора в дъха му.

Без мисъл за последствията Аналис затвори очи и се приближи бавно към него. Той издиша шумно, преди устните му да докоснат нейните. Първото докосване стопли цялото ѝ тяло. Той седна по-близо до нея, сложи една ръка зад тила ѝ и я придърпа към себе си. Другата му ръка обхвана бузата ѝ.

Устните му се раздвижиха срещу нейните меко, бавно и изкусително и Аналис разтвори устни. Той задълбочи целувката, прокарайки език по зъбите ѝ, преди да се гмурне в устата ѝ. Желанието завладя цялото ѝ тяло, а кръвта кипна във вените ѝ.

О, господи.

Пръстите му помилваха гърба ѝ. Тя седеше със скръстени глезени и ръце, вкопчени в полите ѝ. Искаше ѝ се да го докосне, но не знаеше къде да постави ръцете си. Това бе грешно, знаеше го, но какво значение имаше? Бе жена със съсипана репутация. Обречена да прекара живота си сама, точно като леля ѝ Трини. Заслужаваше ли си да се откаже от страстен момент като този?

Целува я дълго, а тя се наслади изцяло на всяко негово докосване и всяка ласка на езика му. Небеса, какво ѝ причиняваше той.

Мъжът издърпа с ръце тялото ѝ, облягайки я частично върху себе си. Широките му горещи гърди се притискаха към нея, докато продължаваше да я целува. Бе чувала момичетата да говорят за подобна прегръдка, обикновено в обятията на някой негодник, който се опитва да отнеме най-ценното притежание на една девойка. Но всичко това вече бе без значение. Тя почувства леко съжаление, припомняйки си лицето на Грифин. Беше си представяла как го целува така, докато страстта е обзела и двамата им. Но той не я желаше, не истински, напомни си тя.

Ръката му се повдигна нагоре, обгръщайки гърдата ѝ, и докосването бе толкова интимно, толкова непознато и все пак така необикновено, че тя не направи никакъв опит да го спре. Той стисна

леко чувствителната плът и задълбочи целувката. Предпазливо го целуна в отговор, преплитайки език с неговия.

— Аналис — прошепна той.

Очите ѝ се отвориха и тя се дръпна назад от него.

— Не съм ти казвала името си.

ГЛАВА 4

Без да се замисли, Аналис се пресегна и издърпа маската му. Черната коприна падна лесно от лицето му. Тя скочи на крака, а очите ѝ се разшириха шокирано.

— Грифин! — извика тя.

Той ѝ се поклони подигравателно.

— Съжалявам, че те разочаровах.

Различни емоции се редуваха по лицето ѝ. Стоеше изправена, без да помръдва, с отпуснати около тялото ѝ ръце, забила поглед в него.

— Но как? Защо? — попита тя удивена.

— Как се превърнах в бандит ли? — попита той. Отдалечи се от нея, отново заставайки пред малкия прозорец, преди бавно да се обърне, за да я погледне. — Заради облог. Постъпих глупаво, склучвайки облог с един идиот, който смятам за приятел. — Годеникът ѝ поклати глава. — Възнамерявах само да открадна някакво евтино бижу, преди да си тръгна към дома. Нещо безобидно.

— Безобидно — повтори тя безизразно.

Бе виждал гнева на Аналис и очакваше тя да започне да крещи срещу него, но след като изминаха няколко минути в тишина, се зачуди дали не греши. Стоеше изправена, но вече не бе с лице с него, а гледаше към противоположната страна.

— Аналис — каза той, хващайки лакътя ѝ.

Тя се обърна към него, а лицето ѝ гореше от възмущение.

— Ти ме измами, направи ме на глупачка — обвини го тя, поклащайки глава. — Казах неща, които никога не бих... — Задави се от гняв, оставяйки края на изречението неизречен.

Нима искаше да ѝ се извини? Да, беше я измамил, но тя бе тази, която му обърна гръб, зарязвайки го. Бе избрала обикновен крадец, вместо годеник, който... който какво? Годеник с ум, почти напълно завладян от похотта си към нея? Без романтични думи за любов, които очакваха да чуят повечето дами. И освен това, тя не изглеждала така,

сякаш имаше нужда да ги чуе, затова какво значение имаше дали *той* изпитва нещо към нея, или не.

— Няма нищо безобидно в тази нощ — каза Аналис тихо. Отдръпна се от него, поглеждайки към дивана.

Значи тя съжеляваше и за това — за докосването му, за целувката му. Бе като ритник в корема, защото знаеше, че ако тя не бе свалила маската му, щеше да му позволи да продължи, да му позволи да разгори по-силно страстта помежду им. Но при Грифин винаги се случваше така, че да има за какво да съжелява.

— Имам нужда от малко въздух — заяви той, насочвайки се към вратата.

Не биваше да я докосва. Той знаеше всичко за Аналис, и бе наясно, че започне ли, нямаше да може да спре. Нямаше да иска да спре. Въпреки доброто ѝ потекло, тя бе пламенна жена, страстна и дръзка. Аналис никога нямаше да бъде перфектната съпруга, която да седи в ъгъла и да кима с усмивка. Не, не и неговата Аналис. Тя би спорила и крещяла.

Бе наясно, че повечето мъже биха се гневили на подобно поведение. И щеше да бъде лъжа, ако кажеше, че нейното своенравие не разпалва раздразнението му. Но той не искаше тя да се променя.

Не знаеше колко дълго бе скитал навън в студената нощ. Влизайки в колибата, веднага забеляза сгушеното ѝ на дивана тяло.

Останалите жени винаги го отегчаваха. Те изглеждаха и звучаха еднакво. Но не и Аналис, с дългите си къдрици, широката приветлива усмивка и интелигентността, блестяща в погледа ѝ. Баща ѝ доста често предупреждаваше Грифин, че момичето е прекалено начетено, за да е за нейно добро. „Тези книги раждат прекалено много идеи в ума ѝ“, твърдеше той. Родителите ѝ дори се бяха опитали да го убедят, че Пени, сестрата на Аналис, бе по-подходяща за негова съпруга. Но кротката и благоприлична Пени не можеше да събуди никакво чувство в него.

Наблюдаваше Аналис, която се правеше на заспала, свита на канапето. Отвори входната врата и излезе отново навън. Нямаше да си тръгне, не и сега. Но имаше нужда от малко въздух. От хладния нощен бриз. Страстта към нея бе сторещила кръвта му, а желанието изпълваше всяка частица от тялото му.

По дяволите, знаеше, че трябва да внимава с нея. По тази причина бе сдържал поривите си. Заедно бяха като леснозапалим експлозив. Освен това не искаше да даде повод на майка му да саботира този брак и да го ожени за момиче, което сама е избрала. За жалост се бе държал на толкова голямо разстояние от Аналис, че тя бе убедена, че му е напълно безразлична.

Беше я предал и не можеше да го отрече. Но тя го бе изоставила. Беше помолила непознат да я отвлече, за да се измъкне от брака ѝ с него. Щеше да излъже, ако каже, че това не го бе разгневило. Останалите мъже може без проблем да се примиряват с това да са женени за жени, които не ги желаят за съпрузи. Но Грифин не бе такъв. Той желаше Аналис, но само при условие, че и тя го желае.

О, тя го искаше. В онези омразни мигове, в които все още носеше маска. Дали това значеше, че огъня в нея гори само заради вълнението от приключението? Опасността от неизвестното и вярването, че един обикновен крадец докосва тялото ѝ с устните и ръцете си? Искаше му се да вярва, че някак тя е разбрала, че той е пред нея, и по тази причина се бе държала така необуздано. Но не бе глупак и не се отдаваше на момчешки фантазии.

Знаеше какво трябва да стори. Щеше да ѝ даде право на избор и ако тя решише да му обърне гръб, може би репутацията ѝ нямаше да пострада прекалено много.

ГЛАВА 5

— Какво искаш да кажеш с това, че си тръгваш? — попита Аналис на следващата сутрин. Знаеше, че гласът ѝ прозвуча пискливо, но изведнъж се изплаши, че той ще я остави — не просто тук сама в тази колиба, а възнамерява да ѝ обърне гръб завинаги. Напомни си, че я беше излъгал, беше я предал. Но тя първа му бе обърнала гръб, молейки един непознат, който смяташе за обикновен крадец, да я отведе далеч от годеника ѝ, нали така?

— Имам бизнес среща в Кент — каза той спокойно.

Тя отвори уста, за да проговори, но от устните ѝ не се отрони нито звук. Дали още възнамеряваше да се ожени за нея? Или смяташе да отиде при родителите ѝ, само за да им пожелае всичко най-хубаво, преди я да изостави? Да опази името си, докато гледаше как нейното бива окаляно?

— Пени и Хилди ще кажат на всички какво ми се е случило — каза тя тихо. — Никой няма да те обвини, ако решиш да ме изоставиш.

— Няма да те изоставя. Повикал съм карета, която ще те отведе там, където пожелаеш — каза ѝ той.

— Ами сватбата?

Той наклони глава настрани, поглеждайки я.

— Планирам да бъда в църквата, както се бяхме разбрали. Ако избереш да дойдеш, ще се венчаем.

— А ако не дойда?

Той сви рамене.

— Тогава предполагам, че ще бъда зарязан пред олтара, а ти ще си свободна да правиш каквото пожелаеш. Можеш да избягаш от приличието и скуката и да търсиш приключенията, за които копнееш.

Тя трепна, но все пак направи крачка към него.

— Това ли е? — попита тя, без да знае какво иска да ѝ каже, но знаейки, че иска повече. Много повече. „Бори се за мен“, шепнеше сърцето ѝ. „Желай ме, Грифин, обичай ме.“

— Това е — каза той меко. Обърна се да си върви, но спря за миг. — Ако решиш да тръгнеш към Лондон, може би трябва да го направиш скоро, времето застудява и може да завали сняг. Не ти трябва да останеш заседнала насред пътя. — Погледът му потърси лицето ѝ, преди да затвори вратата след себе си и да си замине.

Остана сама в колибата. Грифин така и не ѝ каза защо иска да се ожени за нея или дали въобще смята да го стори. Тя знаеше, че е мъж на честта, въпреки глупавия облог, който го бе накарал да се преоблече като разбойник. Щеше да се ожени за нея само защото бе казал, че ще го направи. Дори и репутацията ѝ вече да бе съсипана. Но това щеше да се отрази и на него. Той го знаеше. Нямаше значение, че целомъдрието ѝ бе непокътнато, или че той е единственият мъж, който някога я бе докосвал. Обществото нямаше да се интересува от подробностите. Всичко, което щяха да знаят, бе, че е отвлечена от разбойник два дни преди сватбата ѝ.

Сега тя осъзна, че е искала той да ѝ признае любовта си. Да я моли да стане негова съпруга, тъй като не може да си представи да преживее дори още един ден далеч от нея. Но мъжете не говореха такива неща, поне не на нея. Защо копнееше да чуе тези думи, изречени именно от него? Със сигурност не го обичаше. Той бе отегчителен и невнимателен... и страстен, и невероятно чаровен. Тя бе забелязала още през първата вечер на запознанството им, а след това всичко бе изчезнало.

Но миналата вечер, докато играеха на пленница и похитител, всичко бе различно. Те говореха, сближаваха се, бяха почти като приятели. Шегуваха се и флиртуваха. Той се държеше с нея така, сякаш я ухажда, съблазнява. Но дали това значеше, че таи нежни чувства към нея. Макар тя да знаеше, че не може да е това, защото иначе би се борил за нея... но да се бори за какво? За жена, която бе решила, че не го желае и не го обича?

Аналис се загледа навън в гората, обграждаща колибата. Заслуша се, надявайки се да чуе звука от копитата на коня му, свидетелстващ, че Грифин се връща при нея. Но, разбира се, той не го направи. Като по този начин оставяше решението на нея. Ами ако се качеше на каретата и замине за Лондон? Да се появи пред вратата на леля си и да работи заедно с нея в сиропиталището? Може би щеше да намери някакво удоволствие в живота си, работейки с тези, които са имали по-

малко късмет от нея в живота си. Освен това обичаше леля си и двете винаги прекарваха много весело времето си заедно.

Ами любовта? Ами това да бъде съпруга и майка? Ами страстта, която бе вкусила за пръв път миналата нощ? Може би в момента Грифин не я обичаше, но това не значеше, че не може да я заобича. Нали така? Бе поискал ръката ѝ и дори след като бе говорила толкова грозни неща за него, не ѝ бе обърнал гръб. Тръгна за църквата с ясното намерение да се ожени за нея.

Или може би възнамеряваше да ѝ обърне гръб, щом застанеше до него пред олтара. Не, той не можеше да бъде толкова жесток. Грифин, красивият Грифин, който притежаваше повече страст и авантюризм, отколкото бе очаквала.

А дори нямаше нужда да споменава начина, по който я докосваше. Страстта, която носеше със себе си. Тя затвори очи и въпреки утринния студ, беше стоплена от мислите за него, докато си спомняше докосването на устните и ръцете му по кожата ѝ.

Сърцето ѝ се разгуптя лудо, а в корема ѝ сякаш се стегна възел. О, господи. Нима бе възможно? Нима бе влюбена в собствения си годеник?

ГЛАВА 6

Грифин игнорира семейството на Аналис, които почти бяха изтъркали килима в приемната му, разхождайки се напред-назад. От време на време майка ѝ го поглеждаше и избухваше в сълзи. Баща ѝ многократно се бе опитал да му обясни, че никой не очаква Аналис да се появи на сватбата. Като се изключи сестра ѝ Пени, която изглеждаше загрижена и разтревожена, изглежда никой от членовете на семейството ѝ не се тревожеше за безопасността на Аналис. За тях тя просто бе отвлечена от един злодей, но изглежда живо се интересуваха от мнението му за това как се чувства, след като вероятно целомъдрието ѝ е било отнето.

Освен това бяха ядосани. Почти всички.

Той отново забеляза сестрата на Аналис, която стоеше тихичко в ъгъла. Пени. Какво бе казала Аналис, преди той да тръгне? Че Пени и Хилди ще кажат на всички какво се е случило? Значи Пени е била в каретата.

Грифин си проправи път към високата блондинка.

— Пени — каза той кратко.

Тя преглътна със затруднение, но направи крачка към него.

— Беше ли в каретата? — прошепна ѝ той.

Тя кимна. Светлосините ѝ очи се напълниха със сълзи.

— Да, бях. Аналис ме покри с наметалото си и ми заповяда да стоя скрита.

— За да те защити — каза той.

— Репутацията ми, милорд, тя се опитваше да защити репутацията ми — каза Пени.

— Значи никой друг не знае, че си била в каретата.

— Не, милорд, родителите ми ми забраниха да го споделям.

Той кимна и се отдалечи от нея. Бе решил, че Аналис е бързала да се отърве от него и затова се бе хвърлила в ръцете на един разбойник. Но тя го бе сторила, за да защити Пени. Жертвайки собствената си репутация заради обичната си сестра. Може би това

значеше, че има надежда за тях, за бъдещето им. Ако тя решише да се омъжи за него. Но, по дяволите, той щеше да се бори по-силно за нея, ако знаеше истината.

Сватбата бе след по-малко от тридесет минути и Грифин даваше всичко от себе си, за да не показва колко е изнервен. И все още нямаше знак от Аналис.

— Къде е тя? — проплака майка ѝ зад него.

— Ще дойде — каза той, надявайки се да е истина. Щеше да ѝ даде още един час и ако не се появеше, щеше да тръгне след нея. Щеше да ѝ каже какво изпитва, да ѝ признае, че я обича, и че ще ѝ даде време, за да се научи тя също да го обича. И макар да се опитваше да не изпитва болка и разочарование, той напрягаше слух с надеждата да чуе звука от приближаването на карета по пътеката пред църквата.

И сякаш сърцето му бе предизвикало това, за което копнееше, той чу проскърцването на колела по каменната настилка и шума от копита на кон, приближаващ се по пътя. Семейството на Аналис продължаваше да спори и да спекулира, и те бяха възможно най-нерационални и дразнещи. Грифин излезе от църквата, оставяйки тежката порта да се затръшне след него. Не го бе грижа дали е груб. Единственото, за което го бе грижа, бе, че тя се е върнала при него и е решила да стане негова съпруга.

Каретата се изкачи по малкото възвишение и сега той я виждаше ясно. Определено бе една от неговите, тъй като герба на Бенинг красеше едната вратичка.

Сърцето му затуптя лудешки. Почувства се като нетърпелив ученик, докато избърсваше длани в бричовите си.

Най-после каретата спря и той направи крачка напред. Вратичката се отвори. Един деликатен глезен се показа, кракът ѝ стъпи на малкото стъпало, преди да се появи и другият, и Аналис да излезе от каретата.

Тя бе дошла. На Грифин му се наложи да се прибори с импулса да направи крачка напред, да я обгърне силно в обятията си и да я целува до припадък.

— Ти дойде. — Гласът му изскърца, когато тя застана пред него.

— Дойдох.

— Защо не ми каза, че Пени е била в каретата с теб? — попита той.

— Беше без значение.

— Не е така, по дяволите. Има огромно значение. Значи, че не си предпочела един опасен разбойник пред мен. Направила си го, за да защитиш сестра си. — Той спря. — Това значи ли, че ще се омъжиш за мен?

— Първо искам да ти задам един въпрос. — каза тя. Преглъщайки трудно, тя насочи прелестните си кафяви очи към него. — Защо искаш да се ожениш за мен, Грифин? Знам, че родителите ми са ти предложили да се венчаеш за Пени. Защо избра мен вместо нея?

Той погледна лицето ѝ, търсейки смисъла, скрит под думите ѝ.

Тя прехапа долната си устна, изражението ѝ бе толкова уязвимо, че му се наложи да се пребори с нуждата да я прегърне, за да я успокои.

— Искам да се оженя за теб, защото те обичам — каза той.

Тя буквално остана с отворена уста срещу него. Срамежлива усмивка изви устните ѝ.

— Така ли?

— Да, Аналис. Обичам те от мига, в който те видях на улицата пред магазина за дрехи на „Бонд стрийт“. Толкова ефективно постави лейди Хенуик на мястото ѝ, никога не бях виждал подобно нещо. Ти ме заинтригува, развесели ме твоята смелост и безстрашието ти. Същата вечер те видях отново.

— На бала на Дрейпър — каза тя.

— Да. Изглеждаше прекрасно в бледолилавата си рокля.

Тя се намръщи.

— Не знаех, че го помниш.

— Помня всичко свързано с теб.

— Тогава защо? Защо през целия ни годеж ме избягваше? Защо прекарваше толкова време в разговори с родителите ми, а на мен хвърляше само по един бърз поглед? — попита го тя.

Той се усмихна.

— Защото знаех, че ако прекараме повече време заедно, няма да съм в състояние да държа ръцете си далеч от теб.

— Наистина ли?

Той я дръпна плътно до себе си, вдишвайки прекрасния сладък аромат на косата ѝ.

— Наистина.

— Обичам те, Грифин — каза тя.
Той я прегърна по-силно.
— Въпреки скучната ми особа?
Тя го плесна по ръката.
— Да, въпреки това, аз все пак те обичам.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.